

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 К 151365 18 Кжж 2
Бања Лука, 03.04.2018. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина и др Вељка Икановића као чланова вијећа, уз учешће Соње Матић као записничара, у кривичном предмету против оптуженог В.К. због кривичног дјела крађе из члана 231. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући по жалби окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, изјављеној против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 151365 18 Кжж 2 од 12.03.2018. године, након одржане сједнице трећестепеног вијећа дана 03.04.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Поводом жалбе окружног јавног тужиоца у Бањој Луци, по службеној дужности, преиначавача се пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 151365 18 Кжж 2 од 12.03.2018. године, тако што се против оптуженог В.К., са личним подацима као у тој пресуди,

На основу одредбе члана 297. тачка д) Закона о кривичном поступку Републике Српске

ОДБИЈА ОПТУЖБА

Да је:

У временском периоду од 13.03.2012. године до 16.03.2012. године, у Т. у Улици ....., општина Л., у намјери прибављања противправне имовинске користи, дошао до куће власништво оштећеног Б.Ћ., те из мање просторије која се налази у кући испод унутрашњих степеница а која служи као шпајз и која је била откључана, као и улазна врата куће, отуђио двије црвене коверте у којима се налазио новац у износу од 7.500,00 Еура, а које су се налазиле у папирној бијелој кутији за ципеле са етикетом С.О.П. М., остваривши противправну имовинску корист у износу од око 7.500,00 Еура, на штету Б.Ћ..

чиме би починио кривично дјело крађе из члана 231. став 1. Кривичног закона Републике Српске

У преосталом дијелу, који се односи на одлуку о имовинскоправном захтјеву оштећеног и одлуку о трошковима кривичног поступка, та пресуда остаје неизмјењена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 151365 16 К 2 од 14.11.2016. године, оглашен је кривим оптужени В.К. за кривично дјело крађе из члана 231. став 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС), за које му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од шест мјесеци и истовремено одређено да се иста неће извршити ако оптужени у року од двије године не почини ново кривично дјело. Оптужени је обавезан да на име накнаде штете плати оштећеном Б.Ћ. износ од 7.500 Еура у року од шест мјесеци по правоснажности пресуде, те на име трошкова кривичног поступка да плати суду у износу од 300,00 КМ у року од 15 дана по правоснажности пресуде.

У поступку по жалби на наведену пресуду, Окружни суд у Бањој Луци је након одржаног претреса пред тим судом, пресудом број 71 0 К 151365 17 Кжк од 15.01.2018. године, уважавањем жалбе браниоца оптуженог преиначио пресуду Основног суда у Бањој Луци број 71 0 К 151365 16 К 2 од 14.11.2016. године, тако што је оптуженог В.К., на основу члана 298. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 51/12 и 91/17; у даљем тексту ЗКП РС) ослободио оптужбе да је починио кривично дјело крађе из члана 231. став 1. КЗ РС. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, а оштећени Б.Ћ. је са имовинско-правним захтјевом упућен на парнични поступак.

По жалби окружног јавног тужиоца у Бањој Луци на ту пресуду, овај суд је рјешењем број: 71 0 К 151365 18 Кжж од 01.03.2018. године уважио жалбу окружног јавног тужиоца, укинуо пресуду Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 К 151365 17 Кжк од 15.01.2018. године и предмет вратио том суду на поновно суђење.

На поновном суђењу Окружни суд у Бањој Луци је након одржаног претреса пред тим судом, пресудом број 71 0 К 151365 18 Кжж од 12.03.2018. године, уважио жалбу браниоца оптуженог В.К., преиначио пресуду Основног суда у Бањалуци број 71 0 К 151365 16 К 2 од 14.11.2016. године, тако што је на основу члана 298. став 1. тачка в) Закона о кривичном поступку Републике Српске оптужени В.К. ослобођен оптужбе да је починио кривично дјело крађе из члана 231. став 1. КЗ РС, на начин описан у изреци те пресуде. Одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава, а оштећени Б.Ћ. је са имовинско-правним захтјевом упућен на парнични поступак.

Против ове пресуде другостепеног суда, донесене на поновном суђењу окружни јавни тужилац у Бањој Луци је благовремено изјавио жалбу због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања (члан 310. тачка в) у вези са 313. став 1. ЗКП РС), с приједлогом да Врховни суд Републике Српске уважи жалбу и преиначи пресуду Окружног суда у Бањој Луци и оптуженог огласи кривим.

Бранилац оптуженог, адвокат М.Ц. из Б. је поднијела одговор на жалбу окружног јавног тужиоца у којој истиче да је након извршења дјела, у јулу 2017. године измјењен Кривични закон доношењем Кривичног законика Републике Српске, па имајући у виду одредбе члана 95. став 1. тачка б. увези са чланом 96. став 8. тог закона, наступила је апсолутна застарјелост кривичног гоњења оптуженог за наведено кривично дјело, с

обзиром да је 16.03.2018. године протекло 6 година од дана извршења кривичног дјела, које вријеме представља апсолутни рок застарјелости кривичног гоњења за кривично дјело које је предмет оптужбе.

Сједницу трећестепеног вијећа овај суд је, сходном примјеном одредби члана 318. став 1. у вези са чланом 333. став 2. ЗКП РС одржао без обавјештавања странака и браниоца, с обзиром да тужилац у жалби а ни бранилац у одговору на жалбу нису тражили да буду обавјештени о сједници вијећа.

Испитујући побијану другостепену пресуду сходном примјеном одредби члана 320. ЗКП РС у дијелу који се жалбом побија, а по службеној дужности и у дијелу да ли је на штету оптуженог повријеђен Кривични закон, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из слиједећих разлога:

Основни принцип важења Кривичног закона се манифестује у правилу да се на учиниоца кривичног дјела примјењује закон који је важио у вријеме извршења кривичног дјела, а одступање од тог правила је могуће по принципу примјене блажег закона који принцип долази до изражаја у ситуацијама када је послје извршења кривичног дјела измјењен закон једном или више пута, па се у том случају примјењује закон који је најблажи за учиниоца. Најблажим законом међу законима који конкуришу за примјену на конкретан случај сматра се онај закон који оптуженог доводи у најповољнији положај с аспекта кривичне одговорности.

Наведена правила су садржана у члану 4. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 49/03, 108/04, 37/06, 70/06, 73/10, 1/12 и 67/13, у даљем тексту: КЗ РС), који је био на снази у вријеме извршења кривичног дјела за које се оптужени терети по потврђеној оптужници, те у члану 9. Кривичног законика Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 64/17, у даљем тексту: Кривични Законик) који је донесен након извршења предметног кривичног дјела и који је ступио на снагу дана 18.07.2017. године.

Дакле, за примјену на конкретан случај конкуришу два закона и то КЗ РС који је био на снази у вријеме извршења дјела и по ком закону је предметно кривично дјело квалификовано као кривично дјело крађе из члана 231. став 1. тог закона, за које је прописана новчана казна или затвор до три године и Кривични Законик који је ступио на снагу послје извршења кривичног дјела, по коме је у члану 224. став 1. прописано наведено кривично дјело са истом диспозицијом која одређује елементе бића овог кривичног дјела крађе у основном облику и истом санкцијом за то дјело.

Према наведеном, у конкретном случају и ранији и нови закон радње чињенично описане у диспозитиву оптужнице и изреци побијане пресуде прописују као кривично дјело и то кривично дјело крађе у основном облику, те прописују исте казне за то дјело.

Међутим нови закон (Кривични законик) у односу на ранији закон (КЗ РС) скраћује рок застарјелости кривичног гоњења јер је, с обзиром да прописану казну за наведено кривично дјело, релативни рок застарјелости у смислу одредбе члана 95. став 1. тачка б. Кривичног законика, три године (док је пет година по КЗ РС), а апсолутни рок застарјелости у смислу одредбе члана 96. став 8. истог законског прописа шест година (док је десет година по КЗ РС). Па како је у конкретном случају, према чињеничном опису кривичног дјела у диспозитиву оптужнице, као вријеме извршења дјела означен

период од 13.03.2012. године до 16.03.2012. године, то је примјеном Кривичног законика на конкретан случај, дана 16.03.2018. године (4. дан од доношења побијане пресуде), због протјека рока од шест година, рачунајући од дана извршења дјела, наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења за предметно кривично дјело, на што се оправдано указује и у одговору браниоца оптуженог на жалбу јавног тужиоца.

С обзиром да застарјелост кривичног гоњења представља околност чијим наступањем престаје овлаштење надлежних органа за кривично гоњење починиоца конкретног кривичног дјела у односу на које је застарјелост наступила, то је овај суд поводом жалбе окружног тужиоца, сходном примјеном одредби члана 320. ЗКП РС поступајући по службеној дужности преиначио побијану пресуду, тако што је на основу одредби члана 297. тачка д) ЗКП РС донио пресуду којом се одбија оптужба против оптуженог да је починио наведено кривично дјело.

На основу изложеног овај суд је сходном примјеном одредби члана 328. став 1. у вези са одредбама члана 333. став 2. ЗКП РС одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић